ORDONANȚA CURȚII (Camera a opta)

21 iunie 2007 *

În cauza C-163/06 P,

având ca obiect un recurs formulat în temeiul articolului 56 din Statutul Curții de Justiție, introdus la 23 martie 2006,

Republica Finlanda, reprezentată de doamna E. Bygglin, în calitate de agent, cu domiciliul ales în Luxemburg,

recurentă,

cealaltă parte din procedură fiind:

Comisia Comunităților Europene, reprezentată de domnii G. Wilms și P. Aalto, în calitate de agenți, cu domiciliul ales în Luxemburg,

pârâtă în primă instanță,

* Limba de procedură: finlandeza.

CURTEA (Camera a opta),

compusă din domnul E. Juhász, președinte de cameră, domnii J. Malenovský și T. von Danwitz (raportor), judecători,

avocat general: domnul D. Ruiz-Jarabo Colomer,
grefier: domnul R. Grass,

după ascultarea avocatului general,

pronunță prezenta

Ordonanță

1 Prin recursul formulat, Republica Finlanda solicită anularea Ordonanței Tribunalului de Primă Instanță al Comunităților Europene din 9 ianuarie 2006, Republica Finlanda/Comisia (T-177/05, Rec., p. II-1, denumită în continuare „ordonanța atacată"), prin care s-a respins ca inadmisibilă acțiunea având ca obiect anularea deciziei Comisiei Comunităților Europene (Direcția Generală Buget) care ar fi cuprinsă în scrisoarea din 28 februarie 2005 și în scrisoarea de confirmare din 25 aprilie 2005, prin care Comisia ar fi refuzat să inițieze negocieri cu Republica Finlanda cu privire la plata condiționată a taxelor solicitate în mod retroactiv, majorate cu dobânzi de întârziere cumulate până în ziua achitării taxelor amintite, pretinse Republicii Finlanda de către Comisie în cadrul procedurii de constatare a neîndeplinirii obligațiilor nr. 2003/2180, introdusă în temeiul articolului 226 CE.

Cadrul juridic

2 Articolul 6 din Regulamentul (CE, Euratom) nr. 1150/2000 al Consiliului din 22 mai 2000 privind punerea în aplicare a Deciziei 94/728/CE, Euratom referitoare la sistemul resurselor proprii ale Comunităților (JO L 130, p.1, Ediție specială, 01/vol. 2, p. 184), care figurează la titlul II al acestui regulament, intitulat „Contabilitatea resurselor proprii", impune ca trezoreria fiecărui stat membru sau organismul desemnat de către fiecare stat membru să țină contabilitatea acestor resurse și ca aceasta să fie structurată în funcție de natura resurselor. Acest articol fixează modalitățile referitoare la această contabilitate și la informațiile care trebuie transmise Comisiei.

3 Articolul 9 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1150/2000, care figurează la titlul III, intitulat „Punerea la dispoziție a resurselor proprii", prevede:

„Conform procedurii definite la articolul 10, fiecare stat membru înscrie resursele proprii în creditul contului deschis în acest scop în numele Comisiei la trezoreria sa sau la organismul pe care l-a desemnat.

Contul se menține fără a se plăti taxe."

4 Potrivit articolului 11 din acest regulament, „[o]rice întârziere în intrările în conturi prevăzute la articolul 9 alineatul (1) au drept rezultat plata de către statul membru vizat a unei dobânzi la o rată egală cu rata dobânzii aplicate finanțărilor pe termen scurt în ziua scadenței pe piața monetară a statului membru, majorată cu două puncte. Această rată este majorată cu 0,25 puncte pentru fiecare lună de întârziere. Rata majorată se aplică întregii perioade de întârziere".

Istoricul cauzei

5 Situația de fapt a fost descrisă de Tribunal la punctele 1-9 din ordonanța atacată în modul următor:

„1. La 17 octombrie 2003 Comisia a deschis procedura de constatare a neîndeplinirii obligațiilor nr. 2003/2180 împotriva Republicii Finlanda, apoi a adoptat un aviz motivat, în conformitate cu dispozițiile articolului 226 CE, întrucât a considerat că statul membru a încălcat obligațiile care îi revin în temeiul dreptului comunitar prin abținerea de la calcularea și punerea la dispoziția Comisiei a resurselor proprii neîncasate aferente importurilor de echipamente militare realizate între 1998 și 2002 și prin refuzul de a plăti dobânzile de întârziere corespunzătoare.

2. Republica Finlanda a contestat aprecierea juridică făcută de Comisie, considerând că, pentru a ocroti interesele esențiale ale siguranței sale, articolul 296 CE îi dă dreptul să nu comunice informații confidențiale referitoare la importul de echipamente militare și, mai mult, în cursul perioadei care face obiectul procedurii de constatare a neîndeplinirii obligațiilor, să nu aplice taxe vamale la importurile în cauză.

3. Pentru a întrerupe cumularea dobânzilor de întârziere aplicabile în condițiile prevăzute la articolul 11 din Regulamentul (CE, Euratom) nr. 1150/2000 [...], la 25 ianuarie 2005, Republica Finlanda a solicitat Comisiei să inițieze negocieri cu aceasta referitoare la plata condiționată a taxelor pretinse retroactiv și a dobânzilor de întârziere cumulate până în ziua plății. Statul membru s-a raportat la jurisprudența Curții privind posibilitatea unei astfel de plăți condiționate. Acesta și-a exprimat intenția de a încheia cu Comisia un acord privind plata condiționată în cauză.

4. Prin scrisoarea comisarului european pentru buget din 8 februarie 2005, Comisia a comunicat Republicii Finlanda că, potrivit jurisprudenței Curții, era posibil să efectueze o plată condiționată cu titlu conservator a taxelor statului membru până la decizia Curții. Aceasta a invitat autoritățile finlandeze să ia legătura cu Direcția Generală (DG) Buget a Comisiei cu privire la modalitățile practice de plată.

5. În urma unei convorbiri telefonice, Comisia, prin scrisoarea din 28 februarie 2005 a directorului general al bugetului (prima scrisoare atacată), a precizat Republicii Finlanda că, din punct de vedere legal, nu avea dreptul să încheie un acord de natura celui avut în vedere de autoritățile finlandeze, ținând seama de obligațiile statelor membre în materie de resurse proprii ale Comunităților și că aceasta nu putea negocia condiții specifice referitoare la o plată anume, cu excepția unor dificultăți deosebite de calcul, care nu sunt evocate în speță.

6. Directorul general al bugetului a [...] confirmat autorităților finlandeze posibilitatea de a efectua o plată condiționată în sensul jurisprudenței Curții. Acesta a precizat modalitățile practice potrivit cărora se poate efectua o astfel de plată și consecințele acestei plăți asupra procedurii jurisdicționale.

7. Prin scrisoarea din 18 martie 2005, Republica Finlanda a amintit Comisiei că aspectul în litigiu în procedura de constatare a neîndeplinirii obligațiilor privea întrebarea dacă articolul 296 CE permite unui stat membru să nu comunice informații confidențiale referitoare la importul de echipamente militare și să suspende plata taxelor aferente și dacă scopul explicit al unei plăți condiționate este să întrerupă cumularea dobânzilor de întârziere prevăzute prin Regulamentul nr. 1150/2000.

8. În plus, autoritățile finlandeze au subliniat că această plată condiționată era supusă la două condiții, și anume, pe de o parte, Comisia să se angajeze că va deduce cauza judecății Curții și, pe de altă parte, autoritățile finlandeze să aibă garanția că vor putea efectua plata prin derogare de la procedura normală, mai precis, fără a fi ținute să comunice informații care ar compromite interesele esențiale ale siguranței statului membru.

9. Prin scrisoarea din 25 aprilie 2005 a directorului general al bugetului (a doua scrisoare atacată), Comisia a comunicat din nou autorităților finlandeze că se afla în imposibilitatea de a negocia acordul solicitat și, în plus, a confirmat aserțiunile din scrisoarea sa din 28 februarie."

Acțiunea în fața Tribunalului și ordonanța atacată

6 Prin cererea înregistrată la 11 mai 2005, guvernul finlandez a introdus acțiunea care a condus la pronunțarea ordonanței atacate.

7 Întrucât Comisia a ridicat o excepție de inadmisibilitate, a solicitat declararea acțiunii ca inadmisibilă și, în subsidiar, respingerea acesteia pe fond.

8 Republica Finlanda a solicitat Tribunalului declararea acțiunii ca admisibilă și anularea deciziei Comisiei care ar fi cuprinsă în scrisoarea din 28 februarie 2005 și în scrisoarea de confirmare a precedentei, din 25 aprilie 2005 (denumite în continuare, împreună, „scrisorile în litigiu"), prin care Comisia ar fi refuzat să inițieze negocieri

cu Republica Finlanda în ceea ce privește o plată condiționată a taxelor pretinse retroactiv, majorate cu dobânzi de întârziere cumulate până în ziua plății taxelor respective, care i-au fost pretinse în cadrul procedurii de constatare a neîndeplinirii obligațiilor nr. 2003/2180, introdusă în temeiul articolului 226 CE.

9 Prin ordonanța atacată, pronunțată în temeiul articolului 114 din Regulamentul de procedură, Tribunalul a respins acțiunea ca inadmisibilă, fără deschiderea procedurii orale.

10 Tribunalul a statuat că scrisorile în litigiu adresate Republicii Finlanda în cursul fazei precontencioase a unei proceduri în constatarea neîndeplinirii obligațiilor nu conțin nicio decizie susceptibilă să producă efecte juridice obligatorii de natură să afecteze interesele acestui stat membru.

11 Tribunalul arată, la punctul 32 din ordonanța atacată, că refuzul de a deschide negocierile nu constituie o decizie cauzatoare de prejudicii statului membru. Într-adevăr, deschiderea unor negocieri precum cele în cauză în prezentul litigiu, presupunând că puterea de a consimți cu privire la acestea ar fi aparținut Comisiei, nu ar fi putut, în sine, să afecteze situația juridică a Republicii Finlanda, întrucât numai încheierea unui acord la finalizarea acestei negocieri, dacă se dovedea fructuoasă, putea avea, eventual, un astfel de efect.

12 La punctul 33 din ordonanța atacată, Tribunalul a constatat că, în materia resurselor proprii ale Comunităților, nici dispozițiile Regulamentului nr. 1150/2000, nici jurisprudența Curții nu conferă Comisiei competența de a deschide orice fel de negocieri cu statele membre.

13 În ceea ce privește plata condiționată, Tribunalul amintește, la punctul 34 din ordonanța atacată, că, în conformitate cu jurisprudența Curții, caracterul „condițional" pe care îl poate avea plata constă în confirmarea, în pofida efectuării plății, a dezacordului existent între statul membru și Comisie cu privire la justificările datoriei pretinse de această instituție.

14 În continuare, acesta constată, la punctele 35 și 36 din ordonanță, că, fără să refuze Republicii Finlanda o plată condiționată a taxelor care fac obiectul procedurii de constatare a neîndeplinirii obligațiilor, dimpotrivă, Comisia a prezentat posibilitatea oferită autorităților finlandeze de a efectua plata respectivă în conformitate cu jurisprudența Curții. Comisia ar fi precizat că este suficient ca autoritățile finlandeze să calculeze taxele neachitate și să pună la dispoziția acesteia, în contul său de fonduri proprii, sumele corespunzătoare, echivalente cu obligația principală de plată, sume în funcție de care Comisia urmează să calculeze dobânzile de întârziere pentru perioada cuprinsă între momentul în care taxele în discuție ar fi trebuit puse la dispoziția sa (informație comunicată de statul membru) și ziua plății efective.

15 La punctele 37-40 din ordonanța atacată, Tribunalul respinge cele două „condiții" avansate de guvernul finlandez în vederea unei plăți condiționate, și anume angajamentul Comisiei de a sesiza Curtea cu o acțiune în constatarea neîndeplinirii obligațiilor și o dispensă de a furniza informații confidențiale. Într-adevăr, pe de o parte, puterea de apreciere de care dispune Comisia în ceea ce privește oportunitatea de a sesiza Curtea cu o astfel de acțiune exclude dreptul oricărei persoane de a pretinde ca aceasta să ia poziție într-un anume sens. Pe de altă parte, Comisia nu a solicitat sub nicio formă comunicarea, în cursul plății condiționate, de informații confidențiale de natură să compromită interesele esențiale ale siguranței statului membru.

16 Așadar, Tribunalul a concluzionat că, în aceste condiții, întrucât scrisorile în litigiu nu au caracter de decizie în sensul articolului 230 CE și întrucât din această cauză nu pot face obiectul unei cereri prin care să se solicite anularea acestora, acțiunea în anulare trebuie, prin urmare, respinsă ca inadmisibilă.

Concluziile părților

17 Republica Finlanda solicită Curții:

— anularea ordonanței atacate,

— declararea acțiunii introduse de Republica Finlanda în temeiul articolului 230 CE ca admisibilă și

— retrimiterea cauzei la Tribunal pentru ca acesta să judece în fond și totodată obligarea Comisiei la rambursarea către Republica Finlanda a cheltuielilor efectuate în cadrul procedurii de recurs.

18 Comisia solicită Curții:

— respingerea recursului ca nefondat și

— obligarea Republicii Finlanda la plata cheltuielilor de judecată.

Cu privire la recurs

19 În temeiul articolului 119 din Regulamentul de procedură, atunci când recursul este, în tot sau în parte, în mod vădit inadmisibil sau în mod vădit nefondat, Curtea poate oricând, pe baza raportului judecătorului raportor și după ascultarea avocatului general, să respingă recursul, în tot sau în parte, prin ordonanță motivată, fără deschiderea procedurii orale.

20 În susținerea concluziilor prin care se urmărește anularea ordonanței atacate, guvernul finlandez invocă un motiv unic, subdivizat în patru aspecte. Acest motiv se întemeiază pe o eroare de drept care se bazează pe faptul că Tribunalul a refuzat să recunoască scrisorilor în litigiu caracterul de decizie susceptibilă de a face obiectul unei acțiuni în temeiul articolului 230 CE.

21 Comisia observă că scrisorile în litigiu, nefiind decât simple scrisori de notificare în care se expune abordarea urmată în speță de Comisie, niciuna dintre acestea nu afectează, potrivit Comisiei, interesele Republicii Finlanda și nici nu îi modifică situația juridică în comparație cu situația existentă înainte de primirea acestora. În consecință, Comisia este de opinie că Tribunalul a aplicat corect dreptul comunitar, iar Republica Finlanda nu a demonstrat că acesta ar fi săvârșit o eroare de drept.

Cu privire la al doilea și la al treilea aspect, întemeiate pe o apreciere greșită a necompetenței Comisiei și a efectului juridic neobligatoriu al scrisorilor în litigiu

Argumentele guvernului finlandez

22 Guvernul finlandez se opune constatării de către Tribunal, la punctele 28-36 din ordonanța atacată, pe de o parte, a lipsei competenței Comisiei de a angaja negocieri cu statele membre și, pe de altă parte, a absenței necesității acestora din urmă.

23 Acesta estimează că posibilitatea plății condiționate în cadrul unei proceduri de constatare a neîndeplinirii obligațiilor nu poate fi apreciată în temeiul Regulamentului nr. 1150/2000, acesta neconținând nicio dispoziție referitoare la procedurile privind plățile, altele decât cele care se raportează la resursele proprii puse la dispoziția Comunității.

24 Dreptul comunitar nu ar fi stabilit un sistem în cadrul căruia plata condiționată ar putea fi efectuată astfel încât drepturile statului membru să fie garantate. În această privință, guvernul finlandez constată că nu este precizat clar mijlocul prin care un stat membru se poate asigura de trimiterea cauzei de către Comisie în fața Curții, odată achitate fondurile majorate cu dobânzi de întârziere, și nici în ce mod trebuie să se procedeze atunci când Comisia renunță la introducerea unei acțiuni, întrucât dreptul comunitar nu prevede nicio garanție în sensul că acest stat va obține rambursarea plății sale condiționate.

25 Guvernul finlandez consideră greșite, în special în cadrul celui de al treilea aspect al motivului, constatările Tribunalului de la punctele 35 și 36 din ordonanța atacată și concluzia sa de la punctul 42 al acesteia, potrivit cărora scrisorile în litigiu nu produc efecte juridice obligatorii, întrucât Comisia nu a refuzat plata condiționată.

26 În aceste condiții, guvernul finlandez apreciază că statul membru ar trebui să poată conveni cu Comisia modalitățile unei plăți condiționate și apreciază necesară, pentru efectuarea acesteia din urmă, deschiderea negocierilor pentru încheierea unui acord privind plata condiționată. Aceasta ar decurge, în același timp, din principiul cooperării loiale consacrat la articolul 10 CE și din principiul securității juridice.

Aprecierea Curții

27 Cu titlu preliminar, trebuie să se constate că al doilea și al treilea aspect al motivului trebuie analizate împreună. Într-adevăr, pentru a demonstra că refuzul de a deschide negocierile referitoare la o plată condiționată constituie un act atacabil în sensul articolului 230 CE, aceste două aspecte se referă în esență la competența Comisiei de a deschide astfel de negocieri și la necesitatea acestora.

28 Trebuie să se sublinieze, în primul rând, că obiecția referitoare la lipsa de pertinență a Regulamentului nr. 1150/2000 este inoperantă. Într-adevăr, dacă acesta din urmă este pertinent în măsura în care urmărește să reglementeze regimul resurselor proprii ale Comunității, în schimb, nu prevede nicio dispoziție referitoare la negocieri, astfel cum sunt acestea solicitate de guvernul finlandez. Din a doua teză a considerentului (20) al Regulamentului nr. 1150/2000 rezultă că Comisia „[își] exercit[ă] competențele în condițiile definite de prezentul regulament".

29 Astfel, Tribunalul a constatat în mod întemeiat că regulamentul menționat nu conferă Comisiei competența de a angaja orice fel de negocieri cu statele membre.

30 În al doilea rând, se cuvine să se sublinieze că, potrivit unei jurisprudențe constante la care Tribunalul s-a raportat la punctul 33 din ordonanța atacată, există o legătură indisociabilă între obligația da a constata resursele proprii comunitare, cea de a le înscrie în contul Comisiei în termenele acordate și, în sfârșit, obligația de a plăti dobânzi de întârziere (a se vedea de asemenea hotărârea din 15 noiembrie 2005, Comisia/Danemarca, C-392/02, Rec., p. I-9811, punctul 67). Caracterul indisociabil al acestei legături nu permite nici deschiderea de negocieri izolate de către Comisie cu privire la unul dintre aceste elemente.

31 Urmând același raționament, Curtea a constatat că, în temeiul articolului 11 din Regulamentul (CEE, Euratom) nr. 1552/89 al Consiliului privind punerea în aplicare a Deciziei 88/736/CEE, Euratom referitoare la sistemul resurselor proprii ale Comunităților (JO L 155, p. 1), dispoziție reluată de Regulamentul nr. 1150/2000 (a se vedea în acest sens hotărârea din 12 iunie 2003, Comisia/Italia, C-363/00, Rec., p. I-5767, punctul 23), sunt exigibile dobânzi de întârziere, oricare ar fi motivul întârzierii cu care acestea au fost virate în contul Comisiei (a se vedea în acest sens în special hotărârea din 16 mai 1991, Comisia/Țările de Jos, C-96/89, Rec., p. I-2461, punctul 38, hotărârea Comisia/Italia, citată anterior, punctul 44, și hotărârea din 14 aprilie 2005, Comisia/Țările de Jos, C-460/01, Rec., p. I-2613, punctul 91).

32 Astfel, Comisia poate doar să informeze guvernul finlandez despre faptul că, potrivit legislației comunitare și jurisprudenței Curții, nu are competența să negocieze condițiile și modalitățile de plată a resurselor proprii. Rezultă că, în calitate de acte cu caracter pur informativ, care se limitează la explicarea situației de drept privind o plată condiționată, scrisorile în litigiu nu ar putea nici să afecteze interesele Republicii Finlanda, nici să modifice situația juridică a acesteia față de situația anterioară primirii acestor scrisori.

33 Trebuie să se precizeze că, în vederea acțiunii în constatarea neîndeplinirii obligațiilor, în urma procedurii de constatare a neîndeplinirii obligațiilor, menționată la punctul 8 din prezenta ordonanță și în cadrul căreia se înscrie chestiunea deschiderii negocierilor privind o plată condiționată, Comisia a trebuit să aplice regulile de drept în vigoare la momentul comunicării celor două scrisori în litigiu (a se vedea în acest sens hotărârea din 1 iulie 2004, Tsapalos și Diamantakis, C-361/02 și C-362/02, Rec., p. I-6405, punctul 19, și hotărârea din 9 martie 2006, Beemsterboer Coldstore Services, C-293/04, Rec., p. I-2263, punctul 19). Așadar, această apreciere nu ar putea fi afectată de o hotărâre a Curții prin care acțiunea în constatarea neîndeplinirii obligațiilor este declarată terminată și care intervine, în consecință, după comunicarea celor două scrisori.

34 Guvernul finlandez susține că principiile cooperării loiale și securității juridice, citite împreună, impun Comisiei deschiderea negocierilor. Potrivit acestui guvern, rezultă că refuzul de a iniția astfel de negocieri cuprins în scrisorile în litigiu afectează interesele Republicii Finlanda, în sensul jurisprudenței Curții (a se vedea hotărârea din 22 iunie 2000, Țările de Jos/Comisia, C-147/96, Rec., p. I-4723, punctul 25 și jurisprudența citată, și hotărârea din 9 decembrie 2004, Comisia/Greencore, C-123/03 P, Rec., p. I-11647, punctul 44). Or, acest argument nu poate fi acceptat.

35 Desigur, reiese din jurisprudență că unui stat membru nu i se poate refuza de către Comisie beneficiul unei plăți condiționate (a se vedea în acest sens hotărârea din 16 mai 1991, Comisia/Țările de Jos, citată anterior, punctul 17, și hotărârea din 12 septembrie 2000, Comisia/Regatul Unit, C-359/97, Rec., p. I-6355, punctul 31). Însă recunoașterea unui astfel de beneficiu este subordonată normelor comunitare care reglementează plata condiționată. Cu toate acestea, dreptul comunitar nu obligă Comisia să încheie cu statul membru în cauză un acord care ar confirma obligații comunitare deja existente în favoarea statului membru. Regimul resurselor proprii se opune posibilității de a negocia condițiile și modalitățile de plată. În această privință, Curtea a subliniat în mod special importanța unei puneri la dispoziție rapide și eficiente a resurselor proprii ale Comunității (hotărârea din 5 octombrie 2006, Comisia/Belgia, C-378/03, Rec., p. I-9805, punctul 48 și jurisprudența citată).

36 Rezultă că principiile cooperării loiale și securității juridice nu sunt de natură a conferi Republicii Finlanda dreptul la deschiderea unor negocieri în acest scop.

37 Rezultă din toate considerațiile care precedă că al doilea și al treilea aspect al motivului sunt inoperante și că trebuie respinse ca vădit neîntemeiate.

Cu privire la primul aspect, întemeiat pe aprecierea greșită a refuzului negocierilor

Argumentele guvernului finlandez

38 Guvernul finlandez apreciază greșit considerentul Tribunalului de la punctul 32 din ordonanța atacată, potrivit căruia respingerea cererii de deschidere a negocierilor nu constituie o decizie cauzatoare de prejudicii statului membru. Numai încheierea unui acord la finalul negocierilor ar fi putut constitui un astfel de act cauzator de prejudicii.

39 Într-adevăr, potrivit acestui guvern, nu ar putea fi încheiat niciun acord la finalul negocierilor dacă acestea din urmă nu au fost cel puțin inițiate. Refuzând să angajeze negocieri, încălcând astfel articolul 10 CE, Comisia ar fi privat, în fapt, Republica Finlanda de posibilitatea de a efectua o plată condiționată în sensul jurisprudenței

Curții (hotărârea din 16 mai 1991, Comisia/Țările de Jos, punctul 17, și hotărârea Comisia/Regatul Unit, punctul 31, citate anterior). Decizia în litigiu cauzează prin urmare un prejudiciu Republicii Finlanda.

Aprecierea Curții

40 Cu titlu preliminar, trebuie amintit, după cum a procedat și Tribunalul la punctul 30 din ordonanța atacată, că, potrivit unei jurisprudențe constante, nu constituie acte sau decizii susceptibile de a face obiectul unei acțiuni în anulare, în sensul articolului 230 CE, decât măsurile care produc efecte juridice obligatorii de natură a afecta interesele reclamantului, modificând în mod distinct situația juridică a acestuia (a se vedea hotărârea Țările de Jos/Comisia, punctul 25, și hotărârea Comisia/Greencore, punctul 44, citate anterior).

41 Or, Tribunalul nu a săvârșit o greșeală atunci când a constatat că refuzul de inițiere a negocierilor, refuz cuprins în scrisorile în litigiu, nu constituie o decizie cauzatoare de prejudicii statului membru. Desigur, după cum a susținut Republica Finlanda, deschiderea unor negocieri este condiția indispensabilă pentru a se ajunge la un eventual acord. Cu toate acestea, dat fiind că inițierea negocierilor nu garantează terminarea acestora cu un rezultat, numai rezultatul în sine este susceptibil de a afecta interesele Republicii Finlanda. Or, nu se poate pune problema rezultatului, având în vedere lipsa competenței Comisiei atât de a încheia un acord care să ducă la un astfel de rezultat, cât și de a iniția negocieri în acest sens.

42 Așadar, trebuie să se constate că, nici prin primul aspect al motivului său, Republica Finlanda nu poate demonstra că cele două scrisori în litigiu constituie decizii în sensul jurisprudenței Curții. Prin urmare, acest aspect este inoperant și trebuie astfel respins ca vădit neîntemeiat.

Cu privire la al patrulea aspect, întemeiat pe o analiză eronată a celor două condiții ale unei plăți condiționate

Argumentele guvernului finlandez

43 Guvernul finlandez critică analiza făcută de Tribunal la punctele 37-41 din ordonanța atacată celor două condiții avansate de Republica Finlanda în vederea unei plăți condiționate, și anume angajamentul Comisiei de a sesiza Curtea cu o acțiune în constatarea neîndeplinirii obligațiilor și dispensa acordată acestui stat membru de a furniza informații confidențiale care ar compromite interesele esențiale ale siguranței statului respectiv, condiții care, potrivit Tribunalului, nu conduc la încheierea unui acord.

Aprecierea Curții

44 Constatările făcute de Tribunal la punctele 39 și 40 din ordonanța atacată conduc în mod întemeiat la concluzia că guvernul finlandez nu poate pretinde ca plata în cauză să se efectueze cu condiția obligării Comisiei la sesizarea Curții și ca plata să aibă loc fără solicitarea de către Comisie a informațiilor prevăzute la articolul 6 din Regulamentul nr. 1150/2000.

45 Nici obligația eventuală a Comisiei de a sesiza Curtea cu o acțiune în constatarea neîndeplinirii obligațiilor, nici cea de a se abține de la solicitarea de informații pretins confidențiale prevăzute de Regulamentul nr. 1150/2000 nu implică obligația de a negocia o plată subordonată acestor condiții. Într-adevăr, chiar dacă am presupune că Comisia ar fi obligată să le respecte, acestea nu o obligă, după cum s-a menționat la punctul 35 din prezenta ordonanță, să deschidă negocierile solicitate.

46 În consecință, scrisorile în litigiu nu pot afecta interesele Republicii Finlanda nici prin refuzul Comisiei de a negocia o plată sub rezerva unei sesizări a Curții, nici prin refuzul de a accepta necomunicarea informațiilor prevăzute de Regulamentul nr. 1150/2000, întrucât acestea nu modifică în mod specific situația juridică a acesteia. Ele nu pot fi, prin urmare, considerate decizii de natură a face obiectul unei acțiuni în anulare. Așadar, Tribunalul a reținut în mod întemeiat, la punctul 37 din ordonanța atacată, că niciuna dintre aceste „condiții" nu conduce la încheierea unui acord.

47 Prin urmare, al patrulea aspect al motivului este de asemenea inoperant și trebuie respins ca atare drept vădit neîntemeiat.

48 Rezultă din toate considerațiile care precedă că motivul este, sub toate aspectele, vădit neîntemeiat.

Cu privire la cheltuielile de judecată

49 Potrivit articolului 69 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, aplicabil procedurii de recurs în temeiul articolului 118 din același regulament, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât Comisia a solicitat obligarea Republicii Finlanda la plata cheltuielilor de judecată, iar Republica Finlanda a căzut în pretenții, se impune obligarea acesteia la plata cheltuielilor de judecată.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a opta) dispune:

1) Respinge recursul.

2) Obligă Republica Finlanda la plata cheltuielilor de judecată.

Semnături